

nævne Pennskaftets Interview af de konservatives Fører, Baron Starch, og Stemmeretsmødet, hvor den unge Socialist, Frøken Morgonvind, efter i en ildfuld Tale om Nødvendigheden af, at den arbejdende Kvinde faar Stemmeret, slutter med: „Vi forstaar af vor egen daglige, bitre Erfaring, at vi maa have Stemmeret, at vi maa have Beskyttelse og Brødet, bedre Kundskaber, Løn og Boliger. Og derfor indser ogsaa alle vore Mænd, at vi har Ret i vore Krav, og de arbejder for os — jo saasnart de faar Magten dertil“.

Bogens Hensigt er sikkert den at gavne Stemmeretssagen i Sverrige; om den overfor de konservative og kristelige Kredse, hvor endnu Modstanden i særlig Grad findes, ved den Tone den anslaa, og de Billeder af Førerne, den giver, naar sin Hensigt, turde være et Spørgsmaal; for at dette skal lykkes, kræves der vist en anden Pens Behandling af andre Typer, der heller ikke savnes i Bevægelsen.

Hvorledes

Tysklands troende Kvinder

kom med i Kvindebevægelsen.

Af Johanne Blauenfeldt.

Vi finder i Tyskland blandt de troende Kvinder de samme kristelige Kvindeorganisationer som i vort eget Land, vore nordlige Nabolande, England, ja overalt, hvor troende Kvinder findes. Der er de forskellige Foreninger for ydre og indre Mission, K. F. U. K. og K. M. A., Sædelighedsforeninger Magdalenehjem, Afholdsforeninger, For-

eningen for kristeligt socialt Arbejde o. s. v.

Ogsaa i Tyskland har man forstaaet, at Samarbejde gør stærk. Men ogsaa i Tyskland har den store Masse af disse Kvinder stillet sig ligegyldige og afvisende overfor Kvindebevægelsen. De forstod ikke, at uden Kvindebevægelsens banebrydende Arbejde havde de slet ikke været i Besiddelse af den Oplysning, den Frihed og den pekuniære Selvstændighed, der gjorde det muligt for dem at udføre det Arbejde indenfor de kristelige Foreninger, som de havde saa kært, ikke at tale om, at de helt oversaa at selve Tanken: Kvinden som Mandensigestillede Medhjælp var Guds Tanke, der først nu var naaet frem til Modenhed i Menneskeslægten, og at Kvindebevægelsen, der nu frastødte dem, vilde have faaet et andet Præg, om de troende Kvinders store Flok ikke principmæssigt havde holdt sig udenfor den.

I Tyskland begyndte Kvindebevægelsen forholdsvis sent. Trediveaarskrigen og senere Napoleonskrigene 1807 og 1812 satte sit Præg paa hele Folket. Krigeren kom i høj Værd, og samtidig sank Kvinden i Værd. Hun blev i dets Øjne kun den, der plejede og opvartede Krigeren og fødte ham Børn. „Den tyske Mand er endnu saa ung“, har man sagt, „at han i sin ungdommelige Mandighed endnu ikke har faaet Tid til at tænke paa Kvinden.“ Nok er det, det tyske Kejserrige er ungt, unægtelig.

(Fortsættes).